

lett szerződéseiket bontsák fel, mert ha ezt nem tennék, úgy kénytelen lenne az igazgatásról lemondani és a társulat tagjaiból bizonytalan sorsú konzorciumot alakítani. E súlyos anyagi és erkölcsi érdekű tárgyalásokat a város tanácsa közérdekből, nehogy visszaélések történjenek, megfigyeltette és az ellenőrzésre Fodor Jenő dr. városi tanácsnokot rendelte ki. A tárgyalások — bár eredménnyel végződtek —, Faragó Ödön mégsem volt képes a színházat tovább vezetni s ezért felajánlotta visszavásárlási jogának fenntartása mellett a színházi felszerelés átadását. A város tanácsa a visszavásárlási joggal terhelt adásvételi szerződést megkötötte ugyan, de a házikezelésbe vételt csak arra az esetre határozta el, ha Faragó Ödön az igazgatásról lemond azzal a város Faragóval szemben minden kötelezettség alól felszabadul. A tanács e kívánsága folytán Faragó Ödön 1927 február 1-én az igazgatásról lemondott. A város tanácsa ugyanekkor a színházat átvette házikezelésbe, intendánsnak Fodor Jenő dr.-t kérte fel, művezető igazgatónak pedig Faragó Ödönt szerződtette. A házikezelés életbeléptetése a színház vezetésének zavartalan folytatását jelentette s bár a február tetemes veszteséggel járt, mert a távozó tagok részére végkielégítést kellett folyósítani, március már kiváló anyagi eredménnyel zárult. Faragó Ödön működésével az intendatura és a városi tanács rem egyeztek, amiért is elhatározták, hogy a jövő színi évadtól kezdve kívánságuk szerinti igazgatót szerződtetnek és Faragó Ödönt végleg elbocsátják. Faragó az intendatura szándékairól értesülve, kártalanítási igényét a tanácsnak bejelentette arra az esetre, ha a következő évre művezetői szerződését meg nem hosszabbítanák, minek következtében helyzete még inkább súlyosbodott. Amikor 1927 április 12-én a város tanácsa Tarnai Ernőt, a Magyar Színház főrendezőjét a következő évadtól kezdve művezető-igazgatónak szerződtette, Faragó még aznap kártalanítási igényére a várossal megegyezett, nyomban elhagyta a várost, a tanács pedig a színi évad hátralévő idejére Mátray Ernőt, a

színház kiváló opera-rendező karmesterét bízta meg a színház további kezelésével. Mátray igazgatása alatt vendégszereplések tarkították az előadásokat s különösen Varsányi Irén, Gaál Franciska és Dezséri Gyula vendégszerelése keltett fokozottabb érdeklődést. Május 27-én díszelőadás volt, amely alkalommal színrekerült Mészöly Gedeon egyetemi tanár „Tótagus” című komédiája. Az eredeti bemutató után támadt politikai izgalmak rövid időre az ország figyelmét felhívták a szegedi színházra, melynek vezetősége szükségesnek tartotta a nyári állomás kérdésének tisztázását. A meleg időjárás alatt a színház üzletmenete rosszra fordult s néhány előadás elmaradt. Az intendatura úgy határozott, hogy július 15-től a társulat saját hasznára konzorcionális alapon rendezzen előadásokat. A házikezelés első szezonzját a Nemzeti Színház, majd a M. Kir. Operaház együtteseinek előadásai fejezték be. A nyári szezonban Alapi Nándor, az Országos Kamara Színház igazgatója július 26-tól augusztus 7-ig előadásokat tartott. Közben a konzorcium is bemutatott néhány könnyű műfajú darabot s ezzel a házikezelés első, csonka évadja véget ért. A város színügyi bizottsága a színház évi segélyét 124.000 pengőre emelte fel a nyár folyamán. Szeptember 19-én kezdődött az új szezon, külsőleg is díszes keretek között. A legszebb reményekkel kezdődött évad október 22-én jelentős művészi teljesítménnyel gazdagodott, az „Oroszország” bemutatása alkalmával, amikor a szegedi színpadon nem létesíthető forgószínpad helyett Tarnai Ernő igazgató-rendező tervei szerint betolható színpad alkalmazásával oldották meg a gyors díszletezés kérdését. A közönség között csakhamar híre ment a pompás rendezésű, pazarfényű előadásoknak. A szezon második felében országos ünnepség színhelye volt a színház, amikor Herczeg Vilmost, a színház jeles tagját ünnepelte a város közönsége és az egész magyar művészvilág, színészkedésének 25-ik évfordulója alkalmából. Ez alkalommal a jubiláns művészt a város közönsége azzal tisztelte meg, hogy a szegedi színház